

gerløs, naar det fremgaar, at han ikke har kunnet indse, og det heller ikke har været ham bekendt, at der ved Befalingen tilsigtedes en Forbrydelse, selv om han har formodet det. Dette ligger i Lovforslaget, og i den Henseende stemmer Endringsforslaget ganske med, hvad der staar i Lovforslaget, samt med, hvad der efter min Mening skal og bør udtrykkes her. Det ærede Medlem vilde dernæst forsvare den Redaktion, igennem hvilken han og de tre andre ærede Herrer i Forslaget under Nr. 29 have villet give en Regel, udenfor hvad der skal være Regel, nemlig, at den bliver at straffe, som udfører en strafbar Handling, selv om han har en Befaling derfor, men det kan netop ikke siges at være Regel. Reglen er den, at han i disse Forhold bliver at straffe for en Handling, naar han har vidst, at den var ulovlig, men Reglen er ingenlunde den, at han ubetinget bliver at straffe, og at der kun skal gjøres en Undtagelse, naar han ikke har vidst det. Det strider imod almindelige kriminalistiske Regler, at man ganske skulde se bort fra de militære Forhold og opstille som Regel, at Vedkommende bliver at straffe, naar han har udført en strafbar Handling. Nei, man vil unegtelig ved at stille Reglen paa denne Maade komme til at indskærpe Vedkommende det, som egentlig er det, der ikke skal indskærpes, nemlig det, at han vil blive straffet, naar det er en strafbar Handling, han har foretaget sig. Det er det, man stiller i Spidsen, og først derefter siger man: Dog bliver han fri for Straf, naar han ikke vidste, at det var en strafbar Handling. — Jeg tror heller ikke, det ærede Medlem var heldig i at redde Ordet „Deltager“. Han ræsonnerede, som om dette Udtryk var forrest, fordi den, der gav Befalingen, maatte siges at være Hovedmanden, medens den, der udførte Handlingen, kun var Deltager, men det ærede Medlem vedde ligesaa fuldt som jeg, at det ikke er den kriminalistiske Sprogbrug. Den, der udfører Forbrydelsen, kaldes Hovedmanden, og selv om den, man kalder Anstifteren, er ligesaa strafbar, ja, selv om han, hvad der efter vor Lovgivning kan være Tilfældet, efter Omstændighederne kan belægges med en højere Straf end den, hvormed selve Hovedmanden faktisk bliver straffet, er det ligesuldt vor Sprogbrug i den borgerlige Straffelov og i det Hele taget systematisk at betegne den, der udfører en Forbrydelse, som Hovedmanden, og den Anden som delagtig. Det forekommer mig saaledes, at Affattelsen af Forslaget under Nr. 29 af flere Grunde ikke er heldig. Den ærede Ordfører ansatte heller ikke, saavidt jeg hørte, Noget imod den Bemærkning, jeg fremsatte om, at det er uheldigt, naar man vil forklare, hvad en strafbar Handling er, da at nævne nogle ganske faa eller nogle til een Klasse hørende Forbrydelser og derefter tilføje: „eller anden Forbrydelse“. Dette kan baade hos Systematikere og hos

Ikke-Systematikere vække en falsk Forestilling om, hvad Meningen egentlig kan være, hvori det kan være begrundet, at man saaledes har nævnt et Par Forbrydelser, alle hørende til een Klasse, og derefter har tilføjet: „eller anden Forbrydelse“. Vil man forklare, hvad en strafbar Handling er — jeg tror iøvrigt ikke, det behøver at forklares — saa endelig, giv en begrebsmæssig Forklaring deraf, eller vil man nævne den umiddelbart ved at nævne selve de Handlinger, der ere strafbare, nuvel, saa kom med hele Ransjen; lad os faa den helt ud, nævn Forbrydelserne efter Kapitelene i Straffeloven og udenfor liggende Handlinger; men man kan ikke saaledes nævne et Par Stykker, det gaar ikke an. — Med Hensyn til Drukkenstabsparagrafen har jeg intet Væsentligt at sige til, hvad jeg før sagde. Den ærede Minister bemærkede, at der intet Væsentligt er at indvende imod Forslaget under Nr. 31 a, som jeg altsaa haaber, at Thinget vil gaa ind paa. Den ærede Ministers Indvending, som gjentoges af den ærede Ordfører, at man frygtede for, at Bestemmelsen skulde være en Præmie for at drikke sig plafatsfuld, forstaar jeg ikke ganske, navnlig som den ærede Minister opstillede den, idet han syntes at frygte for, at Vedkommende, efter at have udført Forbrydelsen, skulde drikke sig ganske fuld; det vilde ganske vist under ingen Omstændigheder komme ham til Gode, hvor meget han end draf sig fuld efter at have begaaet Forbrydelsen. Naar det forøvrigt siges, at det let kunde blive en Præmie for at drikke sig plafatsfuld, at man kunde opnaa, vel ikke Straffrihed, men undertiden under formildende Omstændigheder en formindsket Strafbarhed, naar Beruselsen var naaet til den højeste Grad, imod naar den formentlig var ringere, maa jeg bemærke, at denne Præmie for fuldstændig Drukkenskab have jo vor og, saa vidt mig bekendt, de fleste andre borgerlige Straffelove opstillet. Hvis man endelig vil kalde det en Præmie, er det jo allerede en Præmie, at den, hvis Bevidsthed er udelukket, naar han begaar en Forbrydelse, anses mindre end den, der har haft sin Bevidsthed. Det er bestemt i vor Straffelovs § 38, i den tydske Straffelovs § 51, og saa vidt mig bekendt i de fleste andre Straffelove, saaledes at man ikke kan fremhæve dette. Jeg erkjender fuldkommen, og det erkjender ogsaa Endringsforslaget, at man ikke her kan gaa saa vidt som i den borgerlige Straffelov, og heller ikke bør gaa saa vidt i Udelukkelse af Straf, hvor Drukkenstaben har naaet den højeste Grændse. Maaflø vil det endog være farligt at gaa saa vidt, som den tydske militære Straffelov i den Henseende er gaaet; men det Stridt, man her vil gjøre, tror jeg ikke kan være farligt.

Steenstrup: Jeg kan saa godt forstaa, at den ærede sidste Læser kan have væsentlige Indvendinger at gjøre mod Forslagene under